

HRŮZOHLAS

Dějství první

Krajina snící v šeru dne
mlha v pravé poledne
těžký sníh a stromy holé
smrti chřtán jest okraj pole
zde se osud vrhá v sráz
Hrůzohlas Hrůzohlas

Málokdo se živý vrátil
výkřik zazněl a již se ztratil
mlha v cáry mechu halená
o návrat marně prosí ozvěna
v ní se lapen zdá i čas
Hrůzohlas Hrůzohlas

Na poli stanuli druzi zdatní
zažili lecos přeudatní
zanořili v les svůj zrak
Kdo zanoří se ale pak?
Kdo se vydá napospas?
Hrůzohlas Hrůzohlas

Jen to Zdisko kamenné
dolinou napříč stavěné
má zde zdá se odvahu
stanout dál než na prahu
leč kameni lze vkročit snáz
Hrůzohlas Hrůzohlas

I zahleděl se zloděj Bobr
statný hobit, leč ne obr
na hřeben té velké Zdi
drbe se a druhům dí:

*"Na tu já zed' vyšplhám
po ní vejdu vzdor všem mhám,
neleknu se žádných skřeků
před tím hájkem neuteku".*

Tak to řekl, nikde strach
Jen vánek zpívá: *"achich ach"*.

A už šplhá skoba k skobě
vzápětí jak malé robě
ve výšce je malinkatý
ve vzduchu se mihly paty
hup a již je na hřebeni
vykračuje bez loučení
po zdi hloub v ten strašný les
Ach ten děs, ach ten děs !

Samé ticho, nikde hlesu
druzi stáčí ucho k lesu
ticho jak když zloděj krade
ticho všade, ticho všade

Náhle skřek a boje třesk !
Co to bylo za záblesk ?!
Co to támhle zadunělo ?!
A tam zdá se padlo tělo !
Co to bylo ?! Co to bylo ?!
Pak se ticho rozhostilo
jen duše v mlze ztracená
a v uších boje ozvěna

Co však s Bobrem? Kde je smělý?
Hle tam mává! A je celý!
Ze zdi hbitě šplhá dolů
nevypadá na mrtvolu
na druhy se usmívá
a došel i bez piva
dál než který trpaslík
co kdy zkusil starý zvyk
po zdi vkročit v Hružohlas
živý a zdrav je tu zas

Maxwell dobrý čaroděj
viděl záhad habaděj
leč zde jeho rozum krátký
krůček vpřed a hned dva zpátky
v směšném tanci popochází
zdráhá se, brach, vkročit v mlázi
jenom okem pátrajícím
prodírá se hvozdem bdícím

Leč jak spatřil Bobra pokus
zblízka jal se zkoumat okus
na krajíčku na kmeni

"Hle! Toť znamení!"

Zadek stažený jak drozd
jal se taktéž vstoupit v hvozd
když se hobit vrátil zdrav
musí tam i mudrohlov

Bobr vidíc Maxwella
jak v lese zmizel docela
připojil se skokem k němu
v smrti mlhách k druhu svému
a tak oba sněhem kráčí
stateční dva kudrnáči
moudrý elf a hbitý hobit
Hvozde, prosím! Nehanobit!

Mrtvé ticho, tiché sněhy
lišejníky prosty něhy
nikde ptáčka zpěváčka
stromy němé strašidelné
cáry mlhy potutelné
nikde ani živáčka

Jen dvě malé postavy
jdou skrz hrob ten mlhavý
rozhlíží se tam a zpět
krůček zpátky a dva vpřed

Tváře stokrát zjizvené
kosti stokrát zlámané
čtyři páry bledých očí
když tu v cestu kdos jim vkročí
nač skut meč a nač ztuh sval
by ten prvý v druhý řal
takové jich vyznání
tasí meč a uhání

*"Co to bylo ?! Co to je ?!
Slyšet dusat šlépěje !"*

*"Čtyři chlapi s meči v tlapách !
Ten první se málem natáh !"*

*"Ale vstal a spěje sem !
Spasíme se útekem !"*

Bobr rád by zkusil mušku
vkládá šipku, zvedá kušku
avšak Maxwell opatrný
zná v čem síla slabé srny
třese s Bobrem obouruč
Bobr kývá a jsou fuč!

Zjevili se v dalším mžiku
v bezpečí u soupeřníků
plíce kvapně plní mráz
za nimi je Hrůzohlas

Jak je krásně na světě
když rez meče mine tě
leč ten Bobr má dnes slinu
rád by trefil buničinu
místo by byl rád že zdrav
tahá Maxe za rukáv
chtěl by chlapa šipkou skolit
zkusit lze-li krev mu prolít

Maxwellovi nezbyvá
než co jeho obživa
zkusit chlapa vylákat
tam co kraj má hrůzný sad
hobitovi na dostřel
zkusit zda by šíp v něj vjel

A tak zase mrtvé sněhy
lišejníky prosty něhy
kráčí známá postava
Maxwellova mlhavá
rozhlíží se tam a zpět
krůček zpátky a dva vpřed
čaroděj se sněhem vleče
Bobr čeká s kuší vkleče

Maxwell došel tam kde chlapi
zabořili ve sních tlapy
v krvelačném vraždy spěchu
teď však vidu ani slechu
nikde ani živáčka
ticho, nuda, zývačka

Maxwell tedy kráčí dál
ke stromu jenž opodál
stojí velký hrdý statný
jako voják stoj svůj spatný
zde stanul náš kouzelník
čekal a pak v mlhu křik:

*"Hola hej! Hej hola!
Je zde muž či mrtvola?
Je zde soupeř nějaký?
Či jen směšné přízraky?"*

Odpověď však tlumená
byla mu jen ozvěna
jak ten strom zde stojí čas
Hrůzohlas Hrůzohlas

Necítí kdo nežije
to je hudby magie
Maxwell raději než v boj
sáhne v tornu pro nástroj
tak v tom rmutném éteru
vytáhl svou niněru
nechal zaznít písni dávné
co se má stát nechť se stane

Co se stalo to se stalo
sotva dřevo dozpívalo
sotva Maxwell hůl svou vzal
opřel se a z mechu vstal
sotva strom svůj obešel
hle tu náhle v mlze zřel
pohyb kradmý pohyb tichý
zacukal mu konec míchy
když postavu spatřil jen
levitovat nad sněhem

Postavy té divné rysy
lidské nejspíš byly kdysi
leč zde v očích čaroděje
nebylo znát zda se směje
nebo zda má zlostný škleb
jistě však že žádný tep

Maxwell zná co zdvořilost
ví co třeba, když jde host
slušný pozdrav - malý zázrak
pěkně od plic: "*Kedar Barak !!!*"
Co to z ruky vyletělo?
Co to řalo v hosta tělo?
Ach co to ten hlupec plesk?
Kde se tu vzal Černý blesk?

Postavě se vzňala líčka
div do sněhu andělíčka
neotiskla jak se celá
ranou blesku potácela
záhy ale našla stoj
připravena v další boj

Maxwell šeptá: "*Achich ach.*"
už se vidí na marách
když otevřela ústa svá
podivná ta postava:

*"To jsou věci! To jsou divy!
Zabloudil sem kdosi živý!
To je vzácná návštěva,
co tu s námi prodlévá!"*

Tím byl Maxwell pochyb prost
kdo hostitel a kdo host
nečekal až lesa pán
oznámí zda dál je zván
zopakoval pozdrav svůj
chtíc živ zůstat stůj co stůj

Magická se vzňala síla
do postavy udeřila
leč ta divná postava
opět na svých zůstává
kdo ústup hádal ten se splet
dokonce se hnula vpřed

Když pak zavál její dech
Maxwellovi ve vousech
čaroděj již nemeškal
zaklel a jest opodál
tam kde má svůj spásný kraj
tento hrůzných zjevů háj

Dějství druhé

Bylo věru nemilo
co se v lese ztropilo
nevděční to družiníci
nebylo jim stydno říci
že měl Maxwell zkrotit křeč
a s přízrakem zavést řeč
známo je kdo stranou stál
že po bitvě generál

Náhle zmizla obava
a tak hlava nehlava
družina se dává v les
nikde děs a k smíchu běs
pod pláštěm mámení
očím kouzlem ztraceni
jak housátka kráčejí
hlouběji a hlouběji

Tak družna kráčejíce
málem písňě zpívajíce
hledá s kým by promluvila
v čem tkví hrůzná hvozdu síla
co to všechno za humbuk
nikde nikdo, samý buk

Až tu náhle pojednou
stranou stezky stíny jdou
družina sic vidět není
hrozí ale prozrazení
stíny brzy stopu přetnou
s družinou se jistě střetnou

Maxwell ve sních hrábne chvatně
kouli plácá neobratně
už ji vrhá v houští směle
chtíc odlákat podezřelé
chvíli ticho, no a vskutku
stíny zaslechly tu hruďku
a změnily cesty směr
místo na jih, na sever

Tak tu stojí družina
uši v ticho napíná
a v tom slyší v sněhu kroky
kroužíc okruh neširoký
leč zrak nic tu nevidí
jsou od mrtvých či od lidí?

Nepřítel je kouzel znalý
kouzel plášť jej také halí
co teď počít? co teď s tím?
jak na něj když jej nevidím?

Situace blízká patu
rychle ale spěje k zvratu
náhle lusk! a družina
je vidět jako ženština
nahatá když stane sama
na pranýři potrestána

Maxwell vztekle tiskne hůl
to si ještě nezvyknul
že i jiní mohou ovládat
to čím sám tak děsí rád
šeptem duje na ústup
tři kouzlíčka lup! lup! lup!
a družina je v mžiku hned
o sto sáhů v lese zpět

Hubert kousek za ní spěje
přes dolíky, přes závěje
vlastním kouzlem skočil sem
i on zve se magikem

Dnešní den byl kouzel pln
svoje dno má každá z vln
každý pohár vyprázdni se
tak i Maxwell dře dno míse
bez síly je leda pro smích
družina dál musí po svých

A tak druzi pílí sněhem
chvíli klusem, chvíli během
daleci jsou svého cíle
na kraj lesa celá míle!

Maxwell vlastní netopýra
přes rameno mu teď zírání
ultrasluchem stopu hlídá
mlha mu své tajy vydá
náhle drápkem pána hryze:

*"Za námi cos pádí cize,
cosi pádí v naší stopě,
raděj bych se skryl v tvé klopě!"*

Na kraj lesa přes půl míle
Maxwell sbírá kapky k síle
říká druhům:

*"Běžte dál!
Já zde zadržím ten coal!
Pak snad přijdu za vámi!
Běžte, jen běžte!
Nešetřete silami!"*

Hubert skáče kouzlem vpřed
ohlíží se naposled
Marbell s Bobrem spolu sami
uhánějí houštinami
uhánějí jak jen mohou
hlava střídá ruku s nohou
náhle kousek před nimi
stezkou jdou tři goblini

Naštěstí je času dost
sáhnout někam pro cennost
a tak Marbell bere svitek
láme pečeť bez výčitek
záhy runy jiskří v mraku
Marbell s Bobrem skryti zraku
bez nějakých nesnází
tři gobliny obchází

A tak Hubert s Marbell, Bobrem
ocitli se zase v dobrém
na palouku u lesa
blahořečíc nebesa

Něco jim však radost kalí
jak by tam cos zanechali
a pak kdosi prořal mžení:
"Maxwell tady ještě není!"

Maxwell zatím ve sněhu
vítá tvora v doběhu
sotva byl blíž dvacet sáhů
vzkřikl slova v jeho dráhu:
"Stůj! Zde tvoje cesta není!"
a už se chystal ku kouzlení

Z mlhy ale zazněl hlas:
"Nebojte! Já ochránit chci vás!"

Maxwell lehce překvapen
z nečekaných těchto změn
jist, že vůkol Hružohlas
jako před tím, znovu zas
nechce být tím napálen:

*"Co to slyším za zprávu?
Zde není kraj po právu!
Všichni jsou zde zdá se psanci.
Je cos divné na ochránci!
Čekal bych spíš popravu."*

*"Na to nyní není čas!
Běžte odtud, prosím vás!
Jste zde v hrozném nebezpečí!
Každý mžik vám srazí vaz!"*

*"Inu dobrá, když tak lkáš
asi pro to důvod máš
nezbývá mi nežli doufat
že jsi vskutku přítel náš."*

Z mlhy vyšel statný muž
otec liják, matka buš
v ruce meč jak skutý pro dva
a na zádech těžká kuš

Za ním s holí po ruce
plášť a dlouhá kapuce
dlouhé vousy, žádné svaly
amulety na šňůrce

S tímto zvláštním průvodem
spěchá Maxwell z lesa ven
po cestě se strážce táže
vždy je ale umlčen

Cestou spatří mýtinu
a na ní trojici goblinů
ten v plášti je změnil v plamen
druhý sundal hlavy z ramen
a mrtvá těla temnot sluhů
změnila se v bujnou mlhu
odplynula do stínu

Na otázku čaroděje
řekli mu že tak se děje
každému kdo je zde zabit
hlasem plným beznaděje

Mlhu okraj prozáří
Maxwell úsměv na tváři
ohlíží se na své strážce
leč jim se úsměv nedaří

Tak na kraji Hružohlasu
pohromadě máme chasu
otázek je nepřeberně
zoufale však málo času

Dějství třetí

Ti dva cizí od pohledu
život žádný krajáč medu
tváře stokrát zjizvené
kosti stokrát zlámané
páry smutných bledých očí
pleti lehce zelené

První Alvor čaroděj
druhý Zurko bojovník
koho osud zde má děj
brzy v boji získá cvik

*"Hrůzohlas je místo kleté
odejděte odejděte
je-li život trošku k žití
už se nikdy nevracejte!"*

*"Povězte nám trochu více
proč ta starost o cizince?"*

*"Není času, není času
poučovat hloupou chasu!"*

*"My však nejsme hloupá chasa
vznešená je naše trasa
hloupá chasa nemá důvod
pořádati v lese průvod!"*

*"Ať cokoli z vašeho světa
tady navždy po všem veta."*

*"Přistupte nám na návrh
my k vám na Mlžný vrch
musíme se hvozdem prodrat
svitku tajemství se dobrat
neb jen ten dnes jistě ví
kde skryt je Prapor Vítězství."*

"Nač ten bídný hadry kus?"

*"Jen představit si zkus!
Nad kým se ten prapor skví,
ten jisté má své vítěství!
Nad kým ten prapor zavlaje,
ten jistojistě vyhraje!"*

*"K pochopení pro nás není
tohle vaše plahočení."*

*"Padla Zed'
A temné národy se na jih valí!
Teď! Právě teď
bychom jej rádi rozevláli!"*

*"Ach že padla zed'
To snad již po šesté, co mi paměť slouží.
Ještě něco, co tě souží?"*

*"Znáte Daigness z Modropole?
Ona svedla bitku tady kousek dole,
skryla Prapor, prchla v les
v jejích stopách jdeme dnes.
Sepsala na Mlžném vrchu
tento svitek zašlý trochu
s ním musíme v Hružohlas
neb jinde písmo nemá jas."*

*"Nic neříká nám její jméno.
Avšak ... nevím, zda pochopeno...
Kde jste vzali svitek ten?
Vrhla jej snad z lesa ven?"*

*"Kdepak, kdepak! Ale kdeže!
My stopu máme z jedné věže
jež nás vedla do vesnice
kde kdysi žila poustevnice
a toť Daigness byla pane
kosti jak vy dolámané
žila stranou docela
žila ... však již zemřela ..."*

*"Jakže?! Zemřela?! Zopakuj cos řekl synu!
Při té zprávě štěstím hynu!
A jak unikla z Hrůzohlasu?!
Vypravuj! Vypravuj!"*

Náhle měli spoustu času ...

*"Nevíme bratři moji
jen čmáranice po pokoji
jeskynním svém zanechala
zpráva jiná nezůstala."*

*"Ach! Alespoň však naděje!
To nejšťastnější zpráva je
za tisíc let, co jsem zde!"*

"Cože? Tohle lze?"

*"Ano, ano, staletí a staletí
v tom tkví naše prokletí!
Těžko bude vám to věřit ...
v Hrůzohlase nelze zemřít ... "*

"Jakže?! Cože?! Proč?!"

*"Jest to smrti kolotoč!
Kdo zde zemře, probere se
v Šedém Háji v hloubi, v lese.*

*Svízel je však právě v tom,
že tam co vidíte ten strom
za tu čáru nelze jít
a hvozd tento opustit.
Kdo zde zemře, jednou provždy
musí zde pak bídně žít.*

"Jakže? Navždy?!"

*"Tisícerá zrození,
tisíceré vraždy.
Napůl mrtví, napůl živí
hledáme zde celí diví
způsob jak se dostat ven
věčnost je nám osudem."*

"Ach! Už začíná nám svítat ..."

"Čas nestrpí už další výklad!

*Příliš dlouho dlíme tady
blízko slyším syčet hady!*

*Hrůzohlas je naše pole
životy své chraňte holé
neb živí jsou zde nad poklady
my se zatím kouknem všady
kdo by nám co mohl říci
o té Daigness uprchlici
za tři dny pak zase tady
sejdem se u této klády."*

"Jak poznáme přátele?"

*"Zde nosíme na těle
přívěsek - hlavu s jizvou na tváři
ten nosí naši stopaři.*

*Toť znak Bratrstva jizev
strážcovský náš klan
námi není živý zabit
ale z lesa odehnán.*

*Ten přívěšek opatrujte
a jím se vždycky prokazujte.*

*Ale za nic na světě
už sem nikdy nevstupujte!*

*A vůbec bych vám radu dal
držte se od hvozdů dál
mágové sice ven nemohou
leč jejich kouzla poletují oblohou!*

*Nuže, ať žije život svobodný
a sraz tady, za tři dny!"*

*Tak zanechali naši chasu
a vydali se v mlžnou trasu
napůl živí, napůl mrtví
do hlubiny Hrůzohlasu*

Dějství čtvrté

Nebylo třeba dlouhých rad
v trpaslíků pevný hrad
na bezpečné suché místo
vydali se druzi spát

Sbírali tam svoje síly
u piva se veselili
a když třetí nastal den
šli tam kde sraz domluven

Čekali až do večera
když se lomoz dere z šera
jak by vichr tasil břitvu
zaslechli tam v lese bitvu

Výbuchy a zeměřasy
nářek jenž dral z hlavy vlasy
a vždy když zdál se být už klid
třeskl nové bitvy břit

Netopýrek jménem Bernard
zíral ve hvozd věru nerad
leč varoval Maxwella
odtud kousek docela
oddíl postav lesem spěje
přes dolíky, přes závěje

Maxwell doufal že toť druzi
pádíc lesem spěšnou chůzí
míjí místo smluvené
a tak zvolal "*Tady jsme!*"

Skupina se zastavila
Bernard hlásí, že se skryla
jak by propadla se v zem
kde dřív lidé, sníh teď jen

Všechno ztichlo chvíli na to
jenom mlha, sníh a bláto
družina si starost dělá
zda tam nemřou druhů těla

Tak přes všechny zákazy
chvátá chasa do mlází
směrem kde se průvod ztratil
Jest tam posel, či se vrátil?

Jak dospěli v místo to
vymrštil se okolo
ze všech stran ten zrádný sníh
deset postav mrtvolných
už se řítí, už jdou sem
vstříc jim kouzlo za kouzlem

Od Huberta vyletěly
čtyři jasně bílé střely
zalily je světlem celé
ty záhrobní hostitele

Maxwell ještě pohyb vida
tři své střely rychle přidá
koulovačka tato rázem
smetla běsy zpátky na zem
a je zase klid a mír
jen pár hlav co suvenýr

Výhra vždycky potěší
leč posel byl by milejší
nikde nikdo, mlha, ticho
hobitovi zpívá břicho
tak družina čeká dále
srdce tluče, takhle malé

Pozdě večer kradmé kroky
v lese mladík nevysoký
pozdrav šeptá, rukou mává
Posel zde je! Jaká zpráva?

Posel zprávy nemilé
vytahuje z košile

V lese jsou prý prozrazení
bezpečno tu živým není
nový sraz prý smluven byl
na severu dvacet mil
tam kde z houštin Hrůzoháje
potok proudem vytéká
tvoří malý vodopád
za tři dny se sejdou, snad

Družstvo zvyklé na změny
pouze krčí rameny
jak se zjevil, zmizel zas
posel v tichý Hrůzohlas

Dějství páté

Tak zas v tvrzi trpaslíků
další tři dny u žejdlíku
a pak vzhůru v kraje zrady
na území Temné rady

Cesta dlouhá, smíchu prostá
pustina zde vítá hosta
jenom prázdné stavení
krutých bojů znamení

K večeru pryč dvacet mil
kotouč slunce už se skryl
kde stráž k lesu pokleká
potok proudem vytéká

Dlouhé bylo stmívání
když tu z lesa hvízdání
chasa zvuk ten vrací zpět
mezi stromy stanul zvěd

Přišli blíže k hvozdu kraji
zvědaví co uhlídají
tam v tom věčném mlžení
čtyři muži zjizvení

Staří známi Alvor, Zurko
a dva další pro topůrko
sáhli k pasu silou zvyku
neznajíce návštěvníků

Úklona jak velí mravy
pak už rychle čerstvé zprávy
nezjistili nic však více
než že Daigness válečnice
v Hrůzohlasu prodlévala
najít stopu - šance malá

Leda kdyby více času
šlo by hledat v Hrůzohlasu
někoho kdo byl tu s ní
z řádu Strážců vědění

Zbylo ještě chvílek pár
by druh s druhem povídal
tak se druzi dozvěděli
Hrůzohlasu příběh celý

Hrůzohlas prý vznikl dávno
kdy zde krutě bojováno
roku tři sta dvacet devět třetího věku
vzpomínky se slily v řeku

Zkušenému dobře známo
ve hvozdech, že lecos samo
nechtěně se může stát
obzvláště když druidi svými
kouzly s živly přemocnými
začnou obcovat

Tak i zde se nejspíš stalo
to čeho i zlo se bálo
hvozdu pramen života
zvráceně zde klokotá

Původcem těch hrůzných zel
šílený druid Harubel
jest ten přízrak bloudící
lesem v mlžné suknicí

Druhové sic vědí dost
leč ta mrcha zvědavost
popohání stále dál
dobrodruha by se ptal

*"Promiňte mi zvědavost.
Proč když vstoupí člověk v hvozd
proč se všude strhne shon
jako kdyby bušil v zvon
jak by tu měl člověk cenu
přinejmenším milión?"*

*"Inu brachu, zde se věří,
že když někdo povečeří
srdce živého člověka
vrátí se mu život zase
nevězněn již v Hružohlase
svobody se dočeká.
Pravda to však není."
... a přešli do mlčení.*

Došla slova, zbylo ticho
hobitovi zpívá břicho
zjizvení se nevinně
ptají co by družně
bylo nyní ku prospěchu
co by sehnat mohli v spěchu

Za slovo je druzi vzali
na sebe se podívali
Maxwell zvedá zrak a rce:

"Létající koberce!"

Zjizvení se podivili
avšak klidně opáčili:

*"Nesmrtelnost ve hvozdu
má jedinou výhodu.
Nikdo tady neumírá
zkušenosti věkem sbírá
i kdejaký podržpták
je zde časem velký mág.*

*Doneseme lecos rádi
kouzelného harampádí
řekněte co po chuti."*

"S velkou bílou labutí!"

"Co to? Věru zvláštní věc!"

*"Járku, na ten koberec!
Chci ji vyšít bělostnou
ať mi svítí v cestách tmou!"*

*"Ach tak. Jak chceš se stane,
kouzelníče, vzácný pane.
Ještě něco, co by vhod?"*

V tom už další o překot
vykřikují mnohá přání
strážce píše objednání

Nebylo to ještě dosti
Alvor přispěl ku radosti
když Maxwella a Huberta
naučil kouzla staletá

Zvážněli zas naši druzi
třeba smluvit další schůzi

*"Tam dole u Rezavé řeky
kde se s hvozdem loučí věky
za deset dní v poledne
tam se zase sejdem."*

Pak zas zpátky pusto všady
přes území Temné rady
noc už padla, marný spěch
nejvyšší čas na nocleh

Nikde ale žádné místo
kde by útulno a čisto
jenom prázdné stavení
krutých bojů znamení

Tam si druzi ustlali
by noc černou přečkali
krátko jim však bylo snít
brzy slyšet vlků vytí

Ach ó jeřda, a co teř?
Nikde půřda, pevná zeř
jenom malá strážní věřka
v průvanu se lehá ztěřká

Nemeřkali, rychle vřtali
na věř kvapně vyřplhali
dole záhy vlků vytí
hledá svoje řivobyřtí

Každá smeřka krále mívá
Marbell se hned po něm dívá
pak pošílá Patloně
by vsedl naň jak na koně

Vlku se hned chlupy jeří
kňučí, prská, stranou běří
nechce se mu do ohlávky
toho jeřdce ze zkumavky

A tak smeřka úprkem
mizí v lese za smrkem
klidný zůřtal zbytek noci
pod oblohou vševěřdoucí

Dějství šesté

Po návratu do třetice
druzi vsedli na lavice
v trpasličí pevnosti
spočívajíc v radosti

Marbell, alchymistka čilá
lecos sobě vyrobila
muších křídel plnou hrst
sype v moždír vody dcerky
prsten černé vodoměrky
za chvíli jí zdobí prst

Uběh rychle klidu čas
zase volá Hrůzohlas
kožichy a sněžnice
berou druzi bručice

Půjčili si pevné sáně
soudek piva hezky na ně
ještě kopy železa sem
pro obchody s Hrůzohlasem

Netrvalo dlouho ani
podél lesa sněžnou plání
sáně s mezky už se šinou
k řece mírnou zátočinou

Smutná Řeka Rezavá
vše za sebou nechává
dvanáct sáhů temných vod
mlčky plyne o překot

"Jak druhý břeh dosíci?"

"Zhotovíme udici!"

*"Překročíme jako stín
vlhký této řeky klín
když na provázek uvážeme
prstýnek ten Marbellin!"*

Tak tou směšnou štafetou
přešli řeku staletou
přenesli tam kamarádi
všechno svoje harampádí
než bys švihl mačetou

Po poledni po chvíli
přesně jak se smluvili
z lesa zazněl známý hvizd
a tak naši dobrodruzi
sešli se tu k další schůzi
sepsat děje nový list

*"Kdo to stojí v stínu stromů
tenhle kyrys, u sta hromů,
je to zraku mámení?"*

*Meč a rozevřená kniha
v modrém poli se tam míhá!
Toť jest Strážce vědění!"*

Tak se druzi setkali
s tím kdo znal co hledali
s tím kdo znal co halí stín
stál tu v lese zjizvený
Dormis v kyrys oděný
kdysi přítel Daignessin

Po zdvořilém vítání
přišla řada na ptaní
dlouho se to netutlalo
co se venku s Daigness stalo
Dormis sedl do mechu
lapající po dechu

Vidina, že jednou zas
opustí les Hrůzohlas
zjizveným zpět vlila sílu
každý hnedle přemýšlel
jak by z lesa povyšel
každý byl hned hotov k dílu

Družinu však přeci jen
trápil onen svitek ten
který skrýval tajemství
které jenom Daigness znala
kdeže tehdá zahrabala
mocný Prapor Vítěství.

*"Ukončeme mudrování
my musíme bez meškání
svitek zřít na Mlžném Vrchu."*

*"Snadno chtít, však těžko činit
nesmíte nás šmahem vinit
když vám málo přejem sluchu."*

*"Nuže bratři, slyšte více
žádáme vás do třetice
pomožte nám s Vrchem tím."*

*"Ano ano, beze všeho
žádáte však od slabého,
co lze jenom kouzlením!"*

*"Dobrá tedy, porad'te nám
jak se kouzlem vzepřít bédám
jak se dostat na ten Vrch!"*

*"Pro vás tudy cesty není
sic budete proměněni
v členy tlupy věčných mrch!"*

*"To nás ještě nepotkalo
aby se nám někdy stalo
že by cesty nebylo!"*

*"Slova věru nerozumná.
Přešli jste vy vůbec humna?
Dost! To už by stačilo!"*

Tak se nám ta debata
jako říčka klikatá
když se vrhá z vodopádku
zvrhla v malou lesní hádku

Až pak Alvor kouzelník
žmoulající lišejník
uvolil se přednést návrh
jak ten svitek dostat na Vrch.

*"Inu bratři jest to tak
nejeden zde mocný mág
mnohý mocný čaroděj
moh by pomoct zvrátit děj.
Leč jak všichni kdo zde žijí
utápí se v apatii
vírou je jim beznaděj."*

*"Co by tyto syny noci
přimělo nám ku pomoci?"*

"Mám strach, že věc jediná."

"Ven s tím!"

"Smrti vidina."

Tady věru končí špás
Hrůzohlas, Hrůzohlas

*"Nyní už je nám to jasné
vidinu té smrti spásné
nutno jasným důkazem
dokázati mocným těm
že opustiti možno kmetům
tohle hrůzné arboretum!"*

*"Tak jest. Správně chápete.
Stačí málo.
Cestu z lesa najděte!"*

Společnost se dumat jala
kde myška díрку vyčmuchala
kde našla Daigness v kletbě kaz
jak přelstila Hrůzohlas

Dormis, její starý druh
myšlenkami zajat v kruh
cítí v těle všechny kosti
vzpomínajíc událostí:

*"Těžko se mi vrací zpět
je to něco ke stu let
já a Daigness, druzi v zbrani
stoupali jsme mírnou strání
obry mečem pohanět.*

*Tehdy v srdci sláb mi slib
čím dál víc jsem dělal chyb
Daigness tehdy ocitla se
kvůli mně tam v bitky kvase
obr ten den roval se líp."*

*"Jen pokračuj Dormisi.
Pivo? Tu máš, vezmi si.
Ach promiň, vždyť vy nepijete,
vždyť vy vlastně nežijete!
Tak alespoň sedni si ... "*

*"I já jsem tehdy v bitce té
ubitý byl do krve
nebylo to naposledy,
hled' na všechny tyhle vředy,
a jistě ne poproé!"*

*Jak zde všichni dobře ví
bývají to tak tři dny
než se mrtvý člověk vzbudí
v rose co tak hrozně studí
v Hájku znovu zrozený*

*Tehdy bylo to tak zas
ale cosi vjelo mezi nás
s Daigness jsme se pohádali
pak zmizela kdesi v dáli
zbyl jen já a Hrůzohlas."*

*"A od té doby nikdy víc
nespatřil jsi její líc?"*

*Dormis tvář si pohladil
tisícerých seků cíl
přejel prsty po svých jizvách
a pak mlčky souhlasil.*

*"Věru málo vědomostí
o té divné události.
Jak zde v sněhu u lesa
znát co ví jen nebesa?"*

*"Neprchejme zbrkle v zkratku
vezměme to popořádku.
Možná Daigness tušila,
že zázrakem ožila,
už když začla s druhem hádku!"*

*"Když tak o tom hovoříš,
zdá se mi, že pravdu díš.
Ta její tvář rozčilená
byla jako vyměněná,
snad tou dobou živa již!"*

*"Proč ti ale nesdělila
zprávu jež tak cenná byla
jak se znovu živým stát
a opustit Hrušosad?"*

"Snad, že sama netušila ..."

*"Ha! To věru dává smysl.
Proto byla její mysl
zasmolena výčtkami
v jeskyni když rytinami
upnula se na nesmysl!"*

"Na mou věru nejspíš tak ..."

*"Aj! Už zří můj vnitřní zrak!
Nejspíš chápu celé dění!
Unikla bez přičinění
a nenašla již odvahu
otočit se na prahu
žítí svého k zešlení!"*

*"Nevíme však stále nic
o tom jak se lesa zřít!"*

*"Ano, ano! Je nám dosud
utajený slečny osud.
Proč jí život vanul z plic?"*

*"Zdá se mi, že vážení
okamžikem zrození
když se v Hájku probudila
náhle víc než dříve čilá
že zde došla té proměny."*

"Ach to dítě štěstěny!"

"Ach to dítě štěstěny!"

*"Vždyť už na sto tisíckrát
uhlídal náš mlžný sad
že se probral mrtoý k žítí
ale vždy tou kouzel síti
byl zas znovu v lese jat!"*

*"Dobrá, tohle pravda sic,
pátřejme však trochu víc!
Čím to její z mrtvých ostání
lišilo se, moudří páni,
od ostatních, zkusme říct!"*

*"Že by to, že byla žena?"
"Či to, že pro čest zapálena?"
"Jistě živých jedla maso!!!"
"Ticho tam vy hloupá chaso!"
"Možná zákryt šťastných planet!"
"Snad jí démon cestu zamet!"*

*"Nevím nevím, tohle bratři,
víc než k ní, spíš k jiným patří."*

*"Přec však v něčem, zdá se mi,
jediná byla na zemi!"
"Samé řeči a viš prd!"
"Jedinou svou měla smrt ..."*

*"Co je tohle za hloupost?
Smrtí já měl víc než dost!"*

*"Smrtí jsou zde celá hejna,
žádná ale není stejná.
Zkusme trochu promyslet
událostí starých sled."*

Dormis klesá do vzpomínek
omílá je jako mlýnek
do hlubin se dlouze noří
pomalu si v mysli tvoří
za pomoci theurgovy
obraz takřka křišťálový:

*"Obři a pár kouzelníků
dostali nás do průsmyku
tam na staré cestě v kopcích
na těch plochých kamenech
zaslechl jsem její vzdech
než mne úder zlomil v bocích."*

*"Že by smrtí z rukou obra
nadála se toho dobra?"*

*"To by na hlavě svět musel stát!
Jsoucno přec mít musí rád!
Spiš ti kouzelníci smělí
jsou mi krajně podezřelí!"*

*"Tak či onak, jak to vidím
pobili už mnoho lidí
obři i ti kouzelníci,
divná spása pro trpící.
Jak děl přítel, i zde snad
musí jsoucno mít svůj rád."*

*"Čím pak tedy smrt té slečny
okamžik jest jedinečný?!"*

*"Zdá se mi být celkem jisto,
jedinečné smrti místo."*

*"Teze tvoje troufalá,
skládankou je bezmála
jak kameny na té cestě
tam kde Daigness skonala!"*

*"Vskutku možná správný tah!
Když tak pátrám v dějinách ...
Tam kde ony kameny
v dlažbu leží řazeny
není prý jen pouhá cesta
ale bájně trosky města.
Tudy možná z lesa práh!"*

*"Nikdo neví co ten sráz
skrývá v hlíně dlouhý čas
město hvozdem pohlceno
jest jen v bájích zachyceno
starších než sám Hrůzohlas."*

*"Cítíte to druzi moji?
Před branou náš důvtip stojí!
Ve vzduchu se vznáší již
rozuzlení čím dál blíž!
Okamžik! Jen chvilenu!
Už ji mám tu myšlenku!
Dovolte ať za náš tým
odvážně ji vyslovím!"*

*"Mluv jen mluv, ty dramatičku!
Zkrať to kouzlo okamžiku!"*

*"Nuže, tam kde kameny
v dlažbu leží řazený
mohla někdy dříve stát
svatyně či oltář snad!"*

*"Aj !!! Darmo se neříká!
Za vším hledej klerika!"*

*"Mlč ty hlupče jalový!
Nech jej! Ať to dopoví!"*

*"Ať to bylo tak či tak
tam kde Daigness ztemněl zrak
kde jí krví zrudla zbroj
bude nejspíš svatý zdroj
tím to místo skýtá spásu
vzdor všem čarám Hrůzohlasu.*

*Když pak v Hájku vzbudilo se
její tělo v chladné rose,
není už jen způli živa
leč život v ní plně zpívá
Hrůzohlasu smrti sten
svatým místem odstíněn."*

*"Dovtípil ses věru hodně!
Tohle mi zní věrohodně!"*

*"Když pak asi zmatená
roztřesená kolena
nechala zde druhá svého
prchla stranou toho všeho
zjizvená a raněná
smrt jí byla odměna."*

Ticho bylo v stínu lesa
jen ta mlha přes nebesa
válí se tu dál a dál
jak by vítr nefoukal

Na vrcholu toho dění
všichni stáli rozechvěni
prožívali tuto chvíli
pak jim slzy povolily
povolily závěje
z hloubky svítla naděje

A co nyní? A co dál?
Tohle nikdo nečekal!
Tušíce co znamená
tato zpráva šílená
do přísahy spějí pout
Nesmí se to rozkřiknout!

Hordy místních bestí
hrozí že teď ožijí
vyhrnou se z Hrůzohlasu
na co přijdou, zabijí!

Nelze osud pokoušet
musí se to vyzkoušet
jako první zvolen Dormis
pro návrat na živých svět

Dějství sedmé

U Rezavé řeky břehu
družina teď čeká v střehu
když příplavou z hvozdu kolky
chyba lávky, snídáš čolky
když však přijde Dormis sám
podařil se smělý plán!

Družina se v řeku dívá
ze soudku si stáčí piva
starostmi si láme hlavu
jakou čekat z lesa zprávu
když tu kdosi zamává
Ejhle!!! Jde sem postava!

Je to on! Můj ty skutku!
Sám pan Dormis bez zármutku
něžně hladí stébla trav
haleká chtíc přeřvat splav
Živ a zdrav! Živ a zdrav!

Nyní jak jest dohodnuto
staniž se co bylo skuto
družina do známé tvrze
navečer se vrací drže
k trpaslíkům do síně
hnedle vedle kuchyně

Nyní drama začíná
zda se bude družina
ve vítězných brodit věncích
záleží teď na spojencích
co se v dálce děje as?
temně hučí Hružohlas

S pomocí mága Galtora
sřata každá potvora
co by chtěla zhatit plán
svitek budiř uhlídán
jeho strážce hvozdem prch
tam kde Mlžný pne se vrch

Těžko usnout hrdinům
kdyř boj jinde a zde jen dům
k lesu zraky upírajíc
ani neví, že jí krajíc
hobit a tři elfové
východ slunce od krve
vlhnou tváře kamenům

Hradu hlídka v dálce vidí
malý průvod cizích lidí
z věže mocně duje roh
vrány vzlétly tam kde hloh

Družina chce vidět víc
průvodu už spěje vstříc
už je vidí, oni jsou to
nezradilo křehké pouto

Alvor, Zurko, další muži
tisíceré jizvy v kůži
avřak úsměv šťastných dítek
rozluřtěný v rukou svitek

Svitek druhům odevzdán
kde se tajný skrývá plán
jak již čtenář jistě ví
kde jest Prapor Vítěství
slečnou Daigness zakopán

Hrdinové nelenili
ve tvrzi si vyprosili
mapy Zdi a okolí
na širokém z dubu stole
zkoumali pak širé pole
čekajíce cokoli

Záhy v jednom okamžiku
zrak jim utkvěl v průsečíku
přímek kdesi vprostřed pláně
kdepak je to skryté místo
nevěří ... však už je jisto
je to tady, stojí na něm!

Když Daigness prapor pochovala
pevnost ještě nestávala
tady na tom pustém místě
byla tehdy jistojistě
jeskyně a holá skála

Pochopili druzi brzy
proč se říká této tvrzi
korouhev kde skryta třpytná
od pradávna "Nedobytná"

Prozřením všem ztichl tep
v tu ránu se vrhli v sklep
a už slídí beze studu
ve sklepení plném sudů
hledajíce první schod
dutou díru, tajný vchod

Maxwell v mysli kreslí zjev
smotanou tu korouhev
poklad Daigness z Modropole

"Třicet sáhů, tady dole!"

křičí náhle z plných plic
a už buší do dlaždic
koncem svojí mocné hole

Bobr zloděj krad by rád
je však třeba odlákat
trpaslíky nevítané
od nechtěné podívané
nezbývá než v kostky hrát

Maxwell nechce meškati
a chápe se opratí
na prstech cos chvilku sčítá
vzápětí se vytratí

Třicet sáhů pod podlahou
magickou se ocit drahou
konec hole rozžíná
mžourá kolem očima
vysoko se klenba klene
zde v jeskyni utajené
dobrodružství začíná

*"Co to tamhle prosvítá?
Roura v krápník zalita!"*

Musí zabrat, nelze slevit
vodní kámen to je prevít
a už třímá v ruce své
pouzdro dlouhé, kovové

Chvíli jako dutý pařez
zírá na ten zvláštní nález
pak se probral čaroděj
"Tady !!! Mám to !!! Hola hej !!!"

Stěnou v komín šplhá vzhůru
skončit tuhle inventuru
podělit se s druhy svými
o ten nález dobročinný

Tak pod klenbou sklepení
vzali rouru zechvění
srotili se v těsném kruhu
hlouček našich dobrodruhů
čekající zjevení

Každý napnut sotva dýše
víčko tuby sňato tiše ...

Bílá záře vytryskla
Marbell jekla zavýskla
Maxwell neví co dřív hned
vrací víčko rychle zpět
jenom v očích záře hasne
je to ono, je to jasné
nebude už stejný svět